

obecního zastupitelstva zjednal příležitost ku chystanému a zahájenému jím proslovu. Nedůvodnou jest pak stížnost také, pokud s hlediska čís. 5 § 281 tr. ř. vytýká rozsudku neúplnost pro nezjištění konkrétní činnosti, již se dopustil stěžovatel uvedeného přestupku a dále, že zjištění úmyslného rušení shromáždění není odůvodněno. V tom směru stačí poukázat k tomu, co již bylo nahoře řečeno o účincích nesložení slibu věrnosti bez dodatku, jež mělo v zápětí, že stěžovatel přestal býti členem shromáždění, což bylo obžalovanému svědkem B-em také oznámeno.

Čís. 4869.

Definice veřejného úřadu po rozumu čl. V zák. čís. 8/1863.

Městská rada je takovým veřejným úřadem; její urážku je stíhati jen k obžalobě státního zástupce, nikoliv obžalobou soukromou, třebaže se urážka vztahovala na příděl bytů v městských domech.

(Rozh. ze dne 4. prosince 1933, Žm I 372/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost soukromé obžalobkyně městské rady v Ch. do rozsudku krajského soudu v Chebu jako soudu kmetského ze dne 31. března 1931, pokud jím byli obžalovaní podle § 259 čís. 1 tr. ř. zproštěni z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 488, 493 tr. zák.

Důvody:

Stížnost napadá svými vývody názor kmetského soudu, že městskou radu v Ch. sluší pokládati za veřejný úřad ve smyslu čl. V zák. čís. 8/63 ř. zák. a že urážka na cti spáchaná na veřejném úřadě je podle citovaného místa zákona stíhatelnou pouze z moci úřední a nikoliv soukromou obžalobou, a snaží se dovoditi, že tomu tak není, ježto městská rada není v obecním řádě nikde označena jako veřejný úřad, nýbrž jako sbor, a to tím méně v souzeném případě, poněvadž urážka na cti se vztahovala na příděl bytů v bloku městských domů, určeném pouze pro ubytování soukromých osob, takže tu jde o ryze soukromoprávní činnost městské rady.

Stížnost uplatňuje takto vlastně jen zmatek podle § 281 čís. 9 c) tr. ř.; se stížností nelze však souhlasiti. Veřejnými úřady ve smyslu čl. V zákona čís. 8/63 ř. zák. (stejně také podle § 76 tr. zák.) dlužno rozuměti orgány státu, zemí, okresů a obcí, které jsou na venek vybaveny mocí rozhodovací a nařizovací, jsou trvale zřízeny k tomu, aby plnily v okruhu místní a věcné příslušnosti úkoly státní správy. K takovým orgánům patří i obecní (městská) rada, uváží-li se, že jest jako obecní orgán trvale zřízena předpisy čl. XII zák. ze dne 5. března 1862, čís. 18 ř. zák., § 51 zák. ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zák. pro království České; a § 1 zák. ze dne 7. února 1919, čís. 76 sb. z. a n., že jest podle těchto zákonných ustanovení vybavena mocí nařizovací a podle § 7 zákona ze dne 7. února 1919, čís. 76 sb. z. a n. i mocí rozhodovací

ve všech věcech, které podle zákona nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu, nebo podle nařízení zákonných, po případě usnesení obecního zastupitelstva, nejsou vzneseny na starostu, a že k těmto věcem patří jednak věci spadající do samotné působnosti obce, jednak věci spadající do přenesené působnosti obce, t. j. do povinnosti obce přičiňovati se spolu k účelům správy veřejné (čl. IV, V, VI zákona ze dne 5. března 1862, čís. 18 ř. zák. a §§ 27, 28, 29 českého obecního zřízení).

Podle čl. V zákona čís. 8/63 ř. zák. jest přečiny a přestupky proti bezpečnosti cti jmenované v §§ 487—491 a v § 496 tr. zák. stíhati z povinnosti úřední, když se jich někdo dopustí proti některému úřadu veřejnému. Do vlastní působnosti obce náleží podle čl. V zákona z 5. března 1862, čís. 18 ř. zák. i volná správa obecního jmění a, co v tomto oboru obec nebo některý její orgán zařídí, stane se v oboru úřední působnosti obce. O takovou záležitost šlo i v souzeném případě a pro posouzení věci s hlediska článku V. zákona čís. 8/1863 je nerozhodno, zda vůči druhé straně (nájemníkům bytů v obecních domech) šlo o poměr soukromoprávní. Se strany městské rady je to vždy jednání úřední. Poněvadž podle spisů tu schází veřejná obžaloba, byli obžalovaní kmetským soudem právem podle § 259 čís. 1 tr. ř. zproštěni. Stížností namítaná okolnost, že soud první stolice přes ustanovení § 84 tr. ř. opomenul věc postoupiti státnímu zastupitelství k dalšímu stíhání obžalovaných, nemění nic na uvedeném stavu věci. Bylo proto zmateční stížnost jako nedůvodnou zamítnouti.

Čís. 4870.

Zpronevěra, nepoužil-li ten, komu byla svěřena směnka k eskomptu, peněz eskomptem získaných podle příkazu (pověření) akceptantů, nýbrž zaplatil-li penězi těmi svůj osobní dluh; nepřipustná kompensace.

Zničení listiny je tak zvaným nepravým podvodem; nestačí jen úmysl zničit listinu, jež má býti důkazním prostředkem; zničení jest jen prostředkem, jímž chce pachatel uskutečnití úmysl, způsobiti škodu tím, že důkazní prostředek odstraní.

Zničí-li pachatel listinu, která není nositelem nároků (knihy a doklady spolku), je třeba zjistiti nejen, jaký byl úmysl pachatelův, nýbrž i zda a jakou škodu obmyslel; způsobení škody se k dokonání činu nevyhledává.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1933, Zm II 278/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu ze Znojme ze dne 19. června 1933, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločiny podvodu podle §§ 197, 200, 201 a) a 203 tr. zák. a zpronevěry podle §§ 183, 184 tr. zák., přečinem nadržování věřiteli podle § 485 tr. zák. a přestupkem podle § 32 zbroj. pat., pokud čelila proti výroku, jímž byl uznán vinným zločinem zpronevěry podle §§ 183, 184 tr. zák.; vyhověl jí, pokud byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200,